
Van de redactie

In een tv-programma van Maxim Hartman zien we hoe hij een man filmt die iets vertelt over zijn hobby, het verzamelen van Makkums porselein. Hartman dwingt de man ertoe om wat hij te zeggen heeft in steeds kortere bewoordingen te zeggen. Uiteindelijk blijft niets anders over dan één enkel woord, in grote haast uitgesproken, bang als de man is dat hij weer onderbroken wordt.

Ik moet regelmatig denken aan die scène. Het gebeurt nogal eens dat je door buitenstaanders in je werk gedwongen wordt – ‘uitgedaagd’ noemt men het ook wel – om zeer kort te zeggen wat geestelijke verzorging nu eigenlijk is. Men wil je ‘verleiden’ nog bondiger te zeggen wat je eigenlijk doet. De veronderstelling is dat, als je dat niet kunt, je vak geen waarde heeft. Maar zoals het voor mensen met een psychiatrische aandoening tijd kost om ‘ingesteld’ te raken op de medicijnen die ze nemen en voor behandelaren om te zien of medicijnen het beoogde effect hebben, zo is geestelijke verzorging aangewezen op tijd en ruimte. Natuurlijk: zo’n pleidooi kan ontaarden, een doel op zich worden. Dan wordt ‘tijd nemen’ de omschrijving van de inhoud van je vak en kun je voor een reactie als die van Hartman nog sympathie opbrengen ook. Maar waar het om gaat, is wat er in die tijd gebeurt en of je als geestelijk verzorger ruimte durft in te nemen en tijd durft op te eisen en die te ‘vullen’ met bespiegelingen of rituelen die de tijd doen vergeten.

Ook dit nummer getuigt weer van de tijd en ruimte die collega’s genomen hebben om dingen op zich te laten inwerken en ze te beschrijven. Als redactie zijn we blij met de uitvoerige reactie van de Duitse hoogleraar Doris Nauer op de talrijke discussies over de toekomst van de geestelijke verzorging. Niet minder blij zijn we met het boekenessay van Dineke Havinga, waarin ze een nieuwe, theologische dogmatiek en een essay over actuele existentiële thematiek in elkaars licht leest. Rhea Hummel schrijft over de kracht van kunst naar aanleiding van een onderzoek dat ze gedaan heeft onder kunstenaars en hun levensbeschouwing. Tijani Boulaouali vraagt aandacht voor de manier waarop de moslimgemeenschap omgaat met gehandicapten. Hans Evers, Annie Hasker en Stefien Jansen schrijven over hun praktijkervaringen. En ons redactielid Elske Kroondijk doet verslag van een gesprek met medisch socioloog Hugo van der Wedden. Ik wens u veel leesplezier hiermee en met wat dit nummer nog meer te bieden heeft aan columns, beeldend materiaal, waaronder een nieuwe strip van Margreet de Heer, en boekrecensies.

Namens de redactie,
Rob Plum, hoofdredacteur TGV
rjm.plum@ggzoostbrabant.nl